

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus ab Herode spernitur Art. & Hom. XXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

facere, quia nihil inde fuisset ædificationis sequutum, nisi quod eius sibi amicitiam conciliasset & fauorem, & fortasse ex manibus Iudæorum liberationem, quod prorsus noluit: ideo quod suæ passionis præstaret impedimentum, agere noluit. Deinde quod tacuit Iesus, ideo fecit, quia noluit nobis relinquere adulationis speciem, ut putari potuisset pro fauore sibi impetrando, regis eiusdem acquiescere petitioni, aut in aliquo fuisse adulatus. Verisimile est enim, Herodem inuitasse ad miraculum faciendum Christum: eidem quæ, si obtemperaret, vitam promississe: si verò renueret, mortem esse minatum.

cere noluerit Christus coram Herode.

Cur tacuerit Iesus.

IESUS AB HERODE SPERNITVR.

Artic. XXVIII.

Stabant autem principes sacerdotum & scribæ, constanter accusantes eum. Spreuit autem illum rex cum exercitu suo. Luc. 23.

HOMILIA XXVIII.

Quomodo supra dictum est quoque, eadem fuit accusatio tam apud Pilatum, quam apud Herodem, nisi quod dolor nouus Christi cordi, uerecundiaque noua utrobique generabatur. Quia verò neque promissa, neque blandicias, neque minas regis respicere voluit Iesus, sed omnino tacebat: idcirco non minus ad ea quæ interrogabat rex, quam ad ea in quibus se audijt accusari à Iudæis, spreuit eum rex. Primò, ut hominem præsumptuosum, qui magnam de se spem sibi credentibus præbuisset, magnamque de se factasser opinionem, cum ad rem ventum esset, ut præstaret ostenderetque virtutem, nihil inueniretur in eo. Iterum ut stultum spreuit, quandoquidem in tanto periculo constitutum eum, sibi non vidit humiliari, nec suam (hoc est, Herodis) gratiam quærere, quod data occasione hac miraculū faciendi, aut respondendi, facile potuisset impetrare. Ibi ergo Herodi videbatur Iesus stultum se monstrare, quod suæ, cum posset, saluti haudquaquam consulere: Imò quod periculum, captiuitatem, salutemque suam non pluris faceret: & dum posset, & offerretur gratia regis, liberandi que se occasio, eadem non vteretur. Atque ideo spreuit Iesum rex Herodes, tanquam ignauum hominem & imprudentem, cum curia sua, cuiusmodi enim rex est, huiusmodi est & curia sua. Quod verò Iesus tacuit, ideo fuit, quia rex quidem interrogans curiosè, alliciebat ad loquendum, Iudæi accusantes lacebent iniquè. Neuter tamen dignus erat responsione: quia rex interrogabat curiosa & indigna, accusatores verò adducebant palam falsa.

Spreuit fuisse Christum tanquam præsumptuosum & fatuum.

Silentij Iesu causa quæ.

Simplices, & pigri que, quomodo sese habebunt dum à mundi amatoribus & prudentibus male audiunt.

Docemur hominibus prophanis non euulgare sacra in quibus non ædificarentur, sed contemnerent ea, atque inde propterea deteriores efficerentur. Item non adulari pro quacunque re. Tertiò, contemptum fauorisque humani amissionem, aliud ve incommodum libenter sustinere, & hæc maximè tunc, quando propter sinceritatem irrogatur. Quartò, qui simplex est ani-

Sacra prophanis hominibus non esse euulganda.